

Arrest

nr. 189 886 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 juni 2015 en heeft zich een vijfde keer vluchteling verklaard op 4 juli 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 juli 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 7 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 10 juli 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

U bent in mei 2015 uit Afghanistan vertrokken en kwam op 21 juni 2015 in België aan, waar u de volgende dag een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat de zonen van A.(...) K.(...), die actief zijn bij de taliban, u naar het leven stonden. Zij hadden het op u gemunt omwille van de eerdere vete tussen uw vader en A.(...) K.(...).

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u een taskara, een overlijdensakte, een bevestiging door de dorpsouderen van de problemen van uw vader en van u met A.(...) K.(...) en zijn familie en foto's voor.

Uw eerste asielaanvraag werd op 2 december 2015 door het CGVS besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in haar arrest van 15 april 2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. U hebt België na deze beslissing niet verlaten.

Op 9 mei 2016 verklaarde u zich een tweede maal vluchteling bij de DVZ. In het kader van uw tweede asielerzoek hield u vast aan de motieven zoals u die tijdens uw eerste asielaanvraag had aangehaald. U voegde hieraan toe dat uw problemen sinds uw eerste asielaanvraag in de openbaarheid zijn gekomen en dat sinds uw eigen vertrek uit Afghanistan ook uw moeder, uw zus en uw oom en tante het land hebben verlaten ten gevolge van uw problemen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de kopieën van volgende documenten neer: een foto van u en uw moeder; uw schoolattest; een attest van de schooldirecteur en de Minister van Opleiding; de taskara van uw vader; de taskara van uw zus; een brief van de dorpsoudsten in verband met uw problemen en een dreigbrief van de taliban. Daarnaast legde u een USB-stick neer met daarop verschillende foto's.

Het CGVS besliste op 1 juli 2016 om uw tweede asielerzoek niet in overweging te nemen omdat er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48.3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48.4 in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. U hebt België na deze beslissing niet verlaten.

Op 12 augustus 2016 verklaarde u zich een derde keer vluchteling. In het kader van dit asielerzoek hield u opnieuw vast aan de motieven zoals u die tijdens uw vorige twee asielaanvragen hebt aangehaald.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u de originele stukken neer van de documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag al hebt neergelegd: uw schoolattest; een attest van de schooldirecteur en de Minister van Opleiding; de taskara van uw vader; de taskara van uw zus; een brief van de dorpsoudsten in verband met uw problemen en een dreigbrief van de taliban. Daarnaast legde u ook een aantal op het internet gevonden overlijdensberichten neer van mensen die in Shindand door de taliban werden omgebracht, alsook een enveloppe en het visitekaartje van uw psycholoog.

Het CGVS besliste op 28 september 2016 om uw derde asielerzoek niet in overweging te nemen omdat er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48.3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48.4 in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. U hebt België na deze beslissing niet verlaten.

Op 10 november 2016 verklaarde u zich een vierde keer vluchteling. In het kader van deze asielaanvraag stelde u dat u tijdens uw vorige asielaanvragen niet de waarheid hebt verteld. Zo stelde u dat u niet van uw geboorte tot uw vertrek in Nasrabad hebt gewoond, maar de laatste 11 jaar van uw leven in de stad Herat hebt doorgebracht. In Herat opende u op een dertiende een supermarkt samen met een kennis, I.(...). In deze winkel verkocht u onder andere sterke drank. Van een andere vriend, R.(...), vernam u dat iemand u en uw vriend I.(...) om deze reden bij de inlichtingendiensten was komen aangeven. Uit vrees te worden opgepakt, verliet u Afghanistan. U voegde hieraan toe dat M.(...), een jongen die bij u in dienst was, inmiddels door de inlichtingendiensten werd opgepakt en nog steeds in de gevangenis zit.

Het CGVS besliste op 28 december 2016 om uw vierde asielerzoek niet in overweging te nemen omdat er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48.3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48.4 in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Na deze beslissing keerde u niet naar Afghanistan terug. Op 4 juli 2017 verklaarde u zich een vijfde keer vluchteling.

In het kader van deze asielaanvraag houdt u vast aan de verklaringen die u in het kader van uw vorige aanvragen hebt afgelegd met betrekking tot de moord op uw vader en uw vrees voor de overheid omdat u in Herat in uw winkel alcohol verkocht.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een brief dd. 03.06.2017 neer van uw advocaat, meester Mir- Baz, waarin hij stelt dat aan u internationale bescherming moet worden toegewezen omdat u vervolging vreest omdat u de zoon bent van een militair en u alcohol verkocht in uw winkel. Uw advocaat vraagt tevens om u het voordeel van de twijfel toe te kennen omwille van uw mentale toestand. Uw advocaat legt daarnaast diverse medische attesten (attest opgesteld door psychologe M.(...) G.(...) dd. 08.11.2016; medisch verslag Hôtel-Dieu dd. 12.01.2017; medisch verslag Observatoire samusocial de Paris dd. 24.12.2016; attest centrum Saint-Anne dd. 29.05.2017; attest Pôle Santé dd. 03.01.2017) neer en enkele familiefoto's.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. Wat betreft uw verwijzing naar de moord op uw vader in Shindand omdat hij als commandant werkzaam was, dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de vete tussen uw familie en de familie van A.(...) K.(...). Deze beslissing werd bevestigd door de RvV in haar arrest dd. 15.04.2016. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking hiermee en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het gegeven dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van wat u in uw vorige aanvraag hebt verklaard, volstaat immers niet om uw geloofwaardigheid in dit verband te herstellen. Bijgevolg kan ook geen rekening gehouden worden met de argumentatie van uw advocaat dat aan u internationale bescherming dient te worden toegekend omdat u vreest om net als uw vader te worden vervolgd door de neven van A.(...) k.(...), die bij de taliban zijn.

Wat betreft uw verklaring dat u vervolging door de Afghaanse autoriteiten vreest omdat u in uw winkel in Herat alcohol verkocht, wordt opgemerkt dat u dit in het kader van uw vierde asielaanvraag reeds hebt opgeworpen. Door het CGVS werd in kader van uw vierde aanvraag echter besloten dat uw aanvraag niet in overweging kon worden genomen omdat er geen nieuwe elementen waren die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), in in aanmerking zou komen. Er werd immers besloten dat het niet geloofwaardig was dat u uw problemen met de Afghaanse autoriteiten omdat u alcohol verkocht pas in het kader van uw vierde asiel opwierp en dat u geen enkel bewijs van deze problemen of van het feit dat u een winkel had waarin alcohol verkocht werd, kon voorleggen. U hebt tegen deze beslissing geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van onderhavige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vierde asielaanvraag.

Wat betreft de verwijzing van uw raadsman naar uw mentale toestand dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde psycho-medische attesten geenszins blijkt dat u niet over de nodige capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daarnaast dient opgemerkt dat een attest van een therapeut/ arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Deze attesten kunnen dan ook geen bewijs vormen van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Bovendien dient in verband met deze problemen te worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden

aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De voorgelegde foto's kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Uit deze foto's kan immers niet opgemaakt wie de personen zijn die op de foto's staan afgebeeld en wat hun relatie is met u. Evenmin blijkt uit deze foto's dat u in Afghanistan werd vervolgd door de taliban of de Afghaanse autoriteiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Herat te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Herat via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. In het bijzonder voor Herat-stad, dat onder de controle van de Afghaanse overheid staat, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de impact van het conflict er verschillend is van de rest van de provincie Herat. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Daarnaast vinden er in de stad aanslagen plaats die zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsfunctionarissen, als doelwit hebben. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Herat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Herat vestigt.

Immers, het CGVS en de RvV oordeelden in het verleden reeds dat de stad Herat voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

Uw verklaringen in het kader van uw huidig asielverzoek dat u de laatste 11 jaar van uw verblijf in Afghanistan in de stad Herat hebt gewoond, versterken de eerder gemaakte conclusies van het CGVS en de RvV (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 14.11.2016, punt 10 en 15).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Herat over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de verblijfsprocedures waarvoor de DVZ verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van artikel 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie. Hij herhaalt zijn vrees te worden vervolgd door neven van A.K., die actief zijn bij de Taliban. Hij licht deze vrees toe, stellende dat zijn vader als hoofd van de veiligheid van het district Shindand werkte en verwijst wat betreft zijn vrees voor vervolging door de Taliban naar de nieuwe Guidelines van UNHCR.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou de vete tussen zijn vader en de familie van A.K. niet bewezen zijn. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten rekening te houden met de argumenten van zijn raadsman is diens begeleidende brief, waar het volgende werd gesteld "Mijn cliënt verzoekt uw dienst om hem het voordeel van twijfel te verlenen omwille van zijn mentale problemen. Hij Verzoekt u om geen intern vlucht alternatief in te roepen omwille van zijn mentale toestand.

Hij wenst te verwijzen naar een arrest van de RvV - Rvv nr. 185687 van 20 april 2017 waarin de beslissing van uw dienst vernietigd wordt omwille de mentale problemen van mijn cliënt." Hij laakt dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten te onderzoeken "in hoeverre deze psychologische problemen van verzoeker ervoor gezorgd heeft om een coherente verklaringen af te leggen in zijn eerdere asielaanvragen." en betwist de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat de door hem neergelegde medische attesten geen bewijs kunnen vormen van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Daarnaast stelt hij dat het Commissariaat-generaal eveneens heeft nagelaten te onderzoeken waarom hij geen risico loopt om vervolgd te worden door de Afghaanse overheid omwille van alcoholverkoop, voert hij aan dat het Commissariaat-generaal tevens heeft nagelaten rekening te houden met de voorgelegde foto's en hekelt hij dat hij hieromtrent niet werd gehoord. Verzoeker benadrukt dat hij geen bewijzen heeft over zijn problemen omwille van alcoholverkoop en dat hij bovendien kampt met

psychologische problemen waardoor hij naar eigen zeggen niet weet wat goed en wat kwaad is voor hem, getuige hiervan het feit dat hij de beslissing in het kader van zijn vierde asielaanvraag niet heeft aangevochten en zomaar naar Frankrijk vertrokken is. Verzoeker besluit zijn betoog als volgt: *“Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van verzoeker niet in gevaar is in Afghanistan omdat hij de zoon van een militaire is. Waarom verzoekers leven niet in gevaar is door de Taliban. Vrees moet niet alleen in verleden, maar heden en toekomst beoordeeld worden. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verweerster deze vrees in heden en toekomst beoordeeld heeft. Waarom ze geen rekening gehouden heeft met de mentale toestand van verzoeker en met het arrest van uw Raad over de mentale problemen en de invloed ervan op het afleggen van een coherente verklaringen. Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er voor hem geen intern vluchtalternatief in de stad Herat voorhanden is, vooral omdat hij daar geen familieleden heeft en omdat hij de zoon is van een bekende militair. Hij stelt dat zijn medische toestand de laatste weken verslechterd is omdat hij doodsbang is dat hij uitgewezen zal worden naar Herat, waar dagelijks jonge mensen worden ontvoerd zoals moet blijken uit het in het verzoekschrift aangehaalde citaat.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Herat. Hij citeert te dezen uit diverse rapporten en persberichten.

2.6.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.6.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Herat province”* van 18 mei 2017 gevoegd.

2.7. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.8. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.9.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn vijfde en huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name een vrees voor de Taliban omwille van een vete tussen zijn familie en de familie van A.K. enerzijds en een vrees voor vervolging door de Afghaanse overheid omdat hij in zijn winkel in Herat alcohol verkocht anderzijds.

Wat betreft de vete tussen verzoekers familie en de familie van A.K., werd in 's Raads arrest nr. 165 927 van 15 april 2016 inzake verzoekers eerste asielaanvraag reeds geoordeeld als volgt: *“(…) 2.5. Waar verzoeker louter zijn asielrelaas herhaalt en verwijst naar een paragraaf uit de Guidelines van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met deze richtlijnen, hoewel ze waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, slechts algemene informatie aanbrengt, zonder een concreet element aan te*

brengen waaruit zijn persoonlijke vrees voor vervolging zou kunnen blijken. Bovendien komt verzoeker thans niet geloofwaardig over met de verklaring dat hij door de neven van A.(...) K.(...) zou worden bedreigd, terwijl hij eerder heeft verklaard dat het om diens zonen zou gaan.

(...)

De Raad stelt samen met verweerder vast dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven dat verzoekers verklaringen over A.(...) K.(...) niet geloofwaardig zijn. Verzoeker stelt dat hij wel voldoende zou weten, maar hij haalt geen concrete argumenten aan die zijn verklaringen alsnog geloofwaardig kunnen maken. De weigeringsmotieven dat (i) verzoeker niet kan zeggen hoe de familievetete is begonnen, (ii) verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt over de relaties tussen zijn familie en die van A.(...) K.(...) en (iii) verzoeker oppervlakkige en vage verklaringen aflegt over de familie van A.(...) K.(...) die een bekend krijgsheer is uit de provincie Herat, zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de familie van A.(...) K.(...) of met de taliban.

De neergelegde documenten (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

In het kader van zijn tweede en derde asielaanvraag hield verzoeker vast aan de motieven zoals hij die tijdens zijn eerste asielaanvraag had uiteengezet. Hij voegde hieraan toe dat sinds zijn eigen vertrek uit Afghanistan ook zijn moeder, zijn zus, zijn oom en zijn tante het land hadden verlaten ten gevolge van zijn problemen. Deze asielaanvragen werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging genomen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

In het kader van zijn vierde asielaanvraag stelde verzoeker dat hij tijdens zijn vorige asielaanvragen niet de waarheid heeft verteld en dat hij de laatste 11 jaar van zijn leven in de stad Herat heeft doorgebracht, waar hij op zijn dertiende samen met een vriend een supermarkt opende. In deze winkel verkocht hij onder andere sterke drank. Hij verliet Afghanistan uit vrees om deze reden te worden opgepakt door de inlichtingendiensten. Verzoekers vierde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging genomen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.9.2. In het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging door de Taliban en de Afgaanse overheid.

Ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat dd. 3 juni 2017, diverse medische attesten en enkele familiefoto's.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de

asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.9.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.9.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn vorige asielaanvragen heeft aangehaald, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De Raad herhaalt vooreerst dat in voormeld arrest nr. 165 927 reeds werd besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de familie van A.K. of met de Taliban. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband terecht op als volgt: “(...) dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de vete tussen uw familie en de familie van A.(...) K.(...), Deze beslissing werd bevestigd door de RvV in haar arrest dd. 15.04.2016. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking hiermee en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het gegeven dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van wat u in uw vorige aanvraag hebt verklaard, volstaat immers niet om uw geloofwaardigheid in dit verband te herstellen. Bijgevolg kan ook geen rekening gehouden worden met

de argumentatie van uw advocaat dat aan u internationale bescherming dient te worden toegekend omdat u vreest om net als uw vader te worden vervolgd door de neven van A.(...) k.(...), die bij de taliban zijn.” Met het louter herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en de verwijzing naar de UNHCR Guidelines brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die zijn geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen. In de mate verzoeker met de uiteenzetting in het verzoekschrift lijkt te betogen dat hij tot een risicogroep behoort omwille van de werkzaamheden van zijn vader, wijst de Raad er op dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus hij deze vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn profiel en/of de activiteiten van zijn vader in het verleden reeds het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel dat hij er in de toekomst aan blootgesteld zal worden, alwaar hij – gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen – evenwel in gebreke blijft.

Wat betreft zijn vrees voor vervolging door de Afghaanse autoriteiten omwille van de verkoop van alcohol, oordeelde de commissaris-generaal in het kader van verzoekers vierde asielaanvraag reeds op goede gronden *“Allereerst moet worden gesteld dat uw bewering in het kader van uw vierde en huidige asielaanvraag dat u naar aanleiding van uw vorige asielverzoeken totaal verzonnen verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Temeer daar u geen aannemelijke verklaring biedt voor uw leugenachtige verklaringen. Gevraagd waarom u gelogen hebt, stelde u immers dat u de waarheid niet verteld hebt omdat België goede contacten heeft met de Afghaanse autoriteiten en dat u vreesde te worden gerepatriëerd als u de waarheid zou zeggen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ, dd. 14.11.2016, punt 15). Er mag echter van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Een asielzoeker is verantwoordelijk voor de verklaringen die hij (zij) zelf aflegt en zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van uw verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Bovendien werd u erop gewezen dat uw verklaringen voor het CGVS vertrouwelijk zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.11.2015, p. 2). Dat u het desondanks hebt nagelaten om deze elementen tijdens uw eerste drie asielaanvragen op te werpen, maar hiermee hebt gewacht tot uw vierde asielaanvraag, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan totaal.*

Bovendien blijkt u in het kader van uw huidige asielverzoek geen enkel begin van bewijs aan te brengen met betrekking tot de nieuwe verklaringen die u aflegt inzake uw vluchtmotieven. Dit terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat u het bestaan van uw winkel en de beschuldigingen die tegen u door de Afghaanse autoriteiten zouden worden geuit, kan aantonen. Dit geldt des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat een van uw medewerkers na uw vertrek werd gearresteerd en opgesloten omwille van zijn betrokkenheid bij uw winkel en de verkoop van alcohol en u volgens uw verklaringen voor de DVZ nog contacten hebt in Afghanistan die u op de hoogte houden van de ontwikkelingen in de zaak (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18).

Gelet op voorgaande, brengt geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), in aanmerking komt. (...)” Met het louter volharden in zijn verklaringen en de stelling dat hij geen bewijzen heeft over dit probleem, brengt verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag geen gegevens of elementen bij die deze eerdere appreciatie alsnog kunnen ombuigen.

In zoverre verzoeker nog verzoekt om hem het voordeel van de twijfel te verlenen, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – niet het geval is gebleken.

2.9.3.2. Ook de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd waar hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt geen rekening te hebben gehouden met de argumenten van zijn raadsman in diens begeleidende brief en niet te hebben onderzocht in zoverre zijn psychische problemen hem verhinderd hebben om coherente verklaringen af te leggen in zijn eerdere asielaanvragen: *“Wat betreft de verwijzing van uw raadsman naar uw mentale toestand dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde psycho-medische attesten geenszins blijkt dat u niet over de nodige capaciteiten*

beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daarnaast dient opgemerkt dat een attest van een therapeut/ arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Deze attesten kunnen dan ook geen bewijs vormen van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.” De Raad benadrukt dienaangaande nog dat verzoeker een attest neerlegt van 8 november 2016 en een attest uit Frankrijk van 12 januari 2017. In het eerste attest staat duidelijk te lezen dat de behandeling aansloeg maar de klachten in hevigheid zijn toegenomen omdat de behandeling voortijdig werd gestopt omdat hij het centrum moest verlaten. In het tweede medisch attest staat te lezen dat verzoeker medicatie krijgt en dat het beter gaat. Verzoeker legt geen enkel document neer waaruit blijkt dat hij dermate medische/psychologische problemen kent dat hij geen coherente verklaringen kon en kan afleggen. De door verzoeker bijgebrachte psycho-medische attesten tonen niet aan dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Deze attesten vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de psychologische toestand van verzoeker, kan dit echter niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Verzoekers psycho-medische problemen houden immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, dient verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar arrest nr. 185 687 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 april 2017 waarin de Raad oordeelde dat, gelet op de preciaire psychische toestand van verzoekende partij, op zorgvuldige wijze dient te worden nagegaan welke invloed deze psychische toestand heeft op de geloofwaardigheid en coherentie van verzoekende partij haar relaas en haar vrees voor vervolging, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Iedere asielaanvraag dient immers op individuele basis en op eigen merites te worden onderzocht, rekening houdend met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Daarenboven laat verzoeker na met concrete elementen aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Ook kritiek op de wijze waarop de Dienst Vreemdelingenzaken volgens verzoeker aanvragen voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet behandelt is te dezen niet dienstig.

Uit de voorgelegde familiefoto's kan op generlei wijze blijken dat verzoeker in Afghanistan werd/wordt vervolgd door de Taliban of de Afghaanse autoriteiten. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze een gehoor over deze foto's de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

2.9.3.3. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, op goede gronden dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR (UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016) inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van november 2016) en de verweernota (COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Herat province”* van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven. Het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. De stad Herat is verder via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk (zie COI Focus Afghanistan *“Burgerluchtvaart in Afghanistan”* van 25 januari 2016).

Verzoeker brengt met de loutere stelling dat Herat niet veilig is en de in de toelichting bij het derde en vijfde middel geciteerde rapporten en persberichten geen (andersluidende) informatie bij die deze analyse in een ander daglicht stelt en die aantoon dat de uit genoemde informatie gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift aldus geenszins aan dat de situatie in Herat beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij aanvoert dat er voor hem geen intern vluchtalternatief voorhanden is in de stad Herat omdat hij daar geen familieleden heeft en omdat hij de zoon van een bekende militair is. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker verklaart de laatste elf jaar voor zijn komst naar België onafgebroken in Herat te hebben gewoond. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij er een winkel heeft uitgebaat, dat hij er vrienden had en dat hij personeel tewerkstelde. Niettegenstaande Herat niet verzoekers oorspronkelijke regio van herkomst is, kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar de stad waar hij een groot deel van zijn leven heeft gewoond en gewerkt en waar hij een sociaal netwerk heeft uitgebouwd. In zoverre verzoeker er in dit verband nog op wijst dat hij de zoon van een bekende militair is, benadrukt de Raad dat verzoeker, daargelaten de ongeloofwaardig bevonden problemen met de familie van A.K., doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen geen gewag heeft gemaakt van concrete problemen die hij zou hebben

gekend omwille van de beroepsactiviteiten van wijlen zijn vader. Nergens uit zijn verklaringen kan dan ook worden afgeleid dat hij zich om deze reden niet opnieuw in de stad Herat zou kunnen vestigen en er in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien.

2.9.3.4. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.9.3.5. Waar verzoeker nog opwerpt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat hij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers vijfde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “*De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage*”, *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een vijfde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn vijfde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn vijfde asielaanvraag.

2.9.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich en de loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie in het land van herkomst, zonder deze te betrekken op de individuele en persoonlijke situatie, volstaan niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de verblijfsprocedures waarvoor de DVZ verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van artikel 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn vijfde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS